

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 9.

15. septembra 1864.

XIII. tečaj.

Pridiga za 19. pobinkoštno nedeljo.

(Znamnja zveličanja; gov. —f—.)

„Veliko namreč jih je poklicanih, malo pa izvoljenih.“ Mat. 22, 14.

V v o d.

Iz Jezusovih besed: „Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih“, posnamemo, da bo le malo ljudi zveličanih. Bog je scer vse ljudi za nebesa vstvaril, pa le malo jih bo vanje prišlo. To prestrašno resnico najdemo že v stari zavezi napovedano, kakor cerkveni učeniki učé. Vpervič primerjajo sveti očetje malo število izvoljenih bogaboječi Noetovi družini iz osmih oseb obstoječi, ki je bila edina rešena v vesoljnem potopu; drugič mali družinci pobožnega Lota, rešeni o poginu Sodome in Gomore; tretjič razdjanju Jerihonskega mesta, v katerem je bila oteta edina hiša pravičnega Rahaba; četertič malemu številu klasja, ki ga najdemo na polju po skončani žetvi; ravno tako malemu številu grozdja, ki se po tergatvi še napaperskva (nabere) po vinogradu.

Ni dvomiti, bratje moji! da vam serce upada, ko zaslišite to strašno resnico, in da strahljivo premišlujete, ali bote pač tudi vi med malim številom izvoljenih, ali ne?

Pobožnim v tolažilo in brezbožnim v svarilo bom zatorej danes povedal nektere znamnja, iz katerih vsaj nekoliko lahko posnamete, ali vam bo nekđaj zveličanje v del ali ne.

Znamnja za večno življenje vam bom tedaj dans razkladal.

Zamerkljivo poslušajte, kar vam bom povedal v Jezusovem imenu.

Razlaga.

Pervo znamenje za večno zveličanje je velika želja in goreče hrepenenje po božji besedi.

To nam pravi 1) Kristus Gospod, večna resnica, rekoč: „Kdor je iz Boga, posluša božjo besedo“ (Joan. 7, 48.). „Moje ovcé moj glas poslušajo; in jaz jih poznam, in hodijo vsled mene. In jaz jim dam večno življenje in ne bodo pogubljene vekomej, in nihče jih ne bo iztergal iz moje roke“ (Joan. 10, 27. 28.). Ravno tako je rekel Jezus ženi, hvalivši njegovo mater: „Veliko bolj blagor tistim, kateri božjo besedo poslušajo, in jo ohranijo.“ (Luk. 11, 28.)

2) Ravno to uči sv. Avguštin rekoč: „Tisti, ki rad posluša božjo besedo, naj si bo svest, da mu je zagotovljeno pismo iz domovine nebeskega zvoljenja, kot je radovoljno poslušanje božje besede.“

3) Tudi zdrava pamet nam to poterduje. Kaj ne, ljubi bratje in sestre! s komur smo posebni prijatli, od tega tudi radi govorimo; tem večkrat in tem delj časa, tem ljubši nam je? Ravno tako: Kdor je prijatelj božji, tudi rad posluša pogovor od Boga in božjih reči, in scer tem večkrat, tem rajši ga ima; tem dalj časa, tem ljubši mu je.

Drugo znamenje za večno zveličanje je velika gorečnost in ljubezen do molitve. Molitev nam je ključ do nebes, ter eden naj močnejših in najgotovejših pripomočkov, vse doseči od Boga.

To nam 1) zagotavlja Gospod Jezus, kedar pravi: „Prosite, in se vam bo dalo; iščite, in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo.“ (Luk. 11, 9.) „Resnično, resnično vam povem: Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu vam bo dal.“ (Jan. 16, 23.)

2) Tega nas prepričuje tudi sv. Vincencij rekoč: „Po pobožni molitvi nam doteka ves časni, telesni in duhovni blagor“; kar tudi sv. Krizostom poterduje rekoč: „Molitev je tako močna, da Boga primora, pokornemu biti na glas slabega človeka.“ Ako si tedaj pravičen, te bo Bog na tvojo molitev razsvetlil in poterdil, da pravičen ostaneš; ako si pa grešnik,

te bo Bog, če rad moliš, razsvetlil in poterdil, da se spokoriš.“ Česar nas tudi zdrava pamet prepričuje.

3) Kaj ne, ljubi moji! ako nam je kdo posebno pri sercu, se radi z njim pogovarjamo; in scer tem večkrat, tem rajši; tem delj časa ko se to godi, tem ljubši nam je? Ravno tako: Če Boga iz celega serca ljubimo, bomo se tudi kaj radi z njim pogovarjali, in scer tem večkrat tem rajši; tem delj časa, tem ljubši nam bo.

Tretje znamenje za večno zveličanje je veliko hrepenenje po svetih zakramentih pokore in altarja. Po spovedi nam ne bodo le samo naši grehi odpuščeni, ampak se spet sprizajzimo z Bogom, ki nas zraven tega tudi še poterdjuje, da se zamoremo tem černejši vstavljati vsem skušnjavam. Tem večkrat ko tedaj k spovedi hodimo, tem veči božji prijatli prihajamo, in tem gotovejši se nebesom približujemo. In kar pogostno prejemanje zakramenta svetega Rešnjega Telesa zadeva, je več kot gotovo, da bo tisti večno življenje zadobil, ki vredno zavživa sv. Jezusovo Telo in kerv, kakor nam to 1) Kristus sam zagotovi rekoč: „Kdor je moje meso, in pije moje kerv, ostane v meni in jaz v njem.“ — „Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomej.“ — „Kdor je moje meso, in pije moje kerv, ima večno življenje.“ (Jan. 6, 57. 52. 55.)

2) Tak človek je že skor v nebesih, ker Boga samega v zastavo v sebi ima, ktera resnica je pač očividniša in pameti bolj primerna od te?

3) To nas tudi sv. Tridentinski zbor s temi besedami uči: „Presveto rešnje Telo je gotovo zdravilo, ki nas velikih grehov varuje.“

Četerto znamenje za večno zveličanje je goreča ljubezen do Boga in do bližnjega. Ljubezen do Boga, da ob kratkem povem, skazujemo, ako se greha varujemo in si skerbno prizadevamo, spolnovati vse božje zapovedi. (Jan. 14, 21.) Nobene reči Bog tolikanj ne sovraži, kolikor greh sovraži. (Prov. 3, 32.) Prijatelj božji bo torej grehu sovražnik. In tem bolj, da greh sovraži, tem veči prijatelj božji je in bo ostal na vekomej.

1) To spoznavljamo že iz Jezusovih besed: „Da me kdo ljubi, bo moje besede spolnoval; in moj Oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla, in pri njem prebivala.“ (Joan. 14, 23.) In o drugi priložnosti: „Blagor njim, ki so čistega serca, Boga bodo gledali.“ (Mat. 5, 8.) — In v ozir ljubezni do bližnjega nam sveto pismo pove: „Imamo to božjo zapoved: Kdor ljubi Boga, mora ljubiti tudi bližnjega.“ (Jan.) „Na dalje pravi Jezus: „V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako bote ljubezen imeli med seboj.“ (Joan. 13, 35.)

2) Od božje ljubezni nam sv. Hieronim to le pove: „Duša Kristusu vdana se varuje tako malih, kakor velikih grehov.“ — Od ljubezni do bližnjega pa sv. Krizostom govori: „Ljubezen in usmiljenje do bližnjega je kinč božjih otrok in znamenje zlahtnosti (zlahtnega stana) svetnikov. Ona nam stanovanja v nebesih pripravlja, ter večne šotore (prebivališča) postavlja.“

3) Tudi pamet nas ravno tako uči. Kaj ne prijatli! kogar radi imamo, se skerbno varujemo, ga kaj razžaliti, in mu radi vse storimo, kar mu je všeč in dopadljivo? Ravno tako se tisti, ki Boga ljubi, varuje vsega, s komur bi Boga razžalil; in vse stori Bogu in zavolj Boga tudi bližnjemu, kar je Bogu dopadljivo in bližnjemu v prid.

Peto znamenje za večno zveličanje je poterpežljivost v križih in težavah; to je: kdor pobožno živi, in ga Bog pri tem z mnogimi nadlogami obiskuje, jih pa le vendar voljno preterpi ves vdan v sveto voljo božjo, ima tako rekoč že znamenje večnega življenja v dušo vtisnjeno.

1) To nam Bog kar naravnost pove rekoč: „Gospod tepe tistega, kogar ljubi.“ (Prov. 3, 12.) „Zlato in srebro se v ognju čisti, in človek, kogar Bog ljubi, v ognju ponižanja.“ (Sirah. 2, 5.) In Kristus govori: „Blagor jim, ki zavolj pravice preganjanje terpe; njih je nebeško kraljestvo.“ Sveto pismo tukaj ne govori le od nekterih malih, ampak od veliko nadlog. Ako tedaj Bog koga z mnogimi boleznimi obiskuje, ali mu pošilja veliko preganjanja, ali vedno vbožstvo in dosti nadlog, veliko križev in težav; in človek vse voljno prenaša

iz ljubèzni do Boga, in pobožen in poterpežljiv ostane, ima nad seboj očitno znamenje, da je otrok večnega zveličanja.

2) Kar nas tudi sv. Krizostom uči rekoč: „Dasiravno je tak človek hudo terpežen; vendar ni tolikanj milovati, skor bolj je zavidati. Da, srečen je imenovati, ker se zamore s temi nadlogami za svoje grehe spokoriti in si najgotovejši nebesa zaslužiti. Ni treba, da bi druge v misel jemal, ubogi Lazar sam nam daje prelep zgled. (Luk. 16.) Od njega nam usmiljeni Jezus to le pripoveduje: „Bil je bogat mož, kateri se je oblačil v škerlat in tanjčico, in se je vsak dan imenitno gostil. Bil je pa tudi ubožec, po imenu Lazar, kateri je ležal pred njegovimi durmi poln ran, in se je želel nasititi z drobtinami, ktere so padale od mize bogatega, in mu jih nikdo ni dal; le psi so hodili in mu rane lizali.“ — Glejte, toliko revščino, toliko siroččino je ubožec poterpežljivo prenašal, se ni pritožil nad svojim revnim stanom, ni godernjal čez božjo previdnost, ni preklinjal neusmiljenega bogatina!“ Zato je bil pa tudi, pripoveduje Jezus na dalje, kedar je umerl, nesen od angelov v naročje Abrahamovo, to je v nebeško veselje.“

3) Ravno to nam pamet poterduje. Bog, pravičen Sodnik, mora vse dobro poplačevati in vse hudo postrahovati. (Rimlj. 2, 6.) Ker se to vselej ne zgodi na tem, gotovo se bo zgodilo na unem svetu. (Ps. 115, 15—33, 22.)

S k l e p.

Vidite, pobožni in bogaboječi kristjani! to so po besedah sv. pisma, po nauku svetih cerkvenih učencikov in po pravilih zdrave pameti nektère znamnja, na ktere smete svoje zaupanje za večno zveličanje zastavljati.

Ako torej radi poslušate božjo besedo, veselje imate do molitve, svete zakramente večkrat in vselej vredno prejemate, Boga čez vse in bližnjega kakor sebe ljubite, križe in težave voljno prenašate, je vašim dušam tako rekoč vtisnjeno znamnje večnega zveličanja. — Če se pa božji besedi odtegujete, ste vsi mlačni za molitev, se svetih zakramentov ogibate, do Boga in bližnjega nobene ljubezni nimate, božje zapovedi vedno prelomljevate, in v križih in težavah godernjate ali

morda clo preklinjate; gorje vam, pri vas ni najti nobenega znamenja za večno zveličanje, in vam drugega sveta ne vem, kot pokoro in poboljšanje, s katerim si zamorete znamenja večnega življenja zopet dobiti. — Vi pa, ki znamenja večnega življenja še vedno imate nad seboj, skerbno jih varujte, ter ne nehajte pobožno živeti, in dobre dela delati. Le tako si smete svesti biti, da bote čez malo časa, na koncu svojega trudopolnega časnega življenja, postali otroci večnega zveličanja. (Sirah 1, 13.) Amen.

Pridiga za praznik Marije device svetega rožnega kranca.

(Sv. roženkranc prav obmoljen zaleže Mariji v posebno veselje in posebno čast; gov. —f—.)

„Tako se časti, kogar hoče kralj počastiti“ Ester. 6, 9.

V v o d.

Tukaj na zemlji ga ni imenitnišega poslavljenja, ne večega počeščenja memo tistega, katero se godí očitno pred svetom, in katero napravlja ali kralj ali cesar sam ali kak drug imeniten in mogočen gospod. Takega počeščenja je deležen postal svoje dni pravični jud Mardohej, rednik pobožne kraljice Estere. Zavoljo njegove posebne zvestobe ga je ukazal kralj obleči v kraljevo obleko, posaditi ga na konja, ktereга kralj jezdari, in kraljevo krono mu na glavo djati. Pervak kraljevih knezov mu je moral deržati konja, ter po mestnih ulicah grede klicati: „Tako se časti, kogar hoče kralj počastiti!“

Preljubi poslušavci! tudi mi obhajamo danes praznik, s katerim se enemu najpervih ljubljencev božjih skazuje očitno počeščenje, obhajamo praznik Marije Device sv. roženkranca. Po navadi mi doma v svojih hišah ali vsak dan ali vsaj o posebnih časih z molitevjo sv. roženkranca Marijo častimo: nekteri kristjani, ki brati ne znajo, tudi med sv. mašo v cerkvi molijo sv. roženkranc vsak sam za-se natihoma: sv. cerkev pa želi, da s prelepo molitevjo sv. roženkranca tudi očitno

pred svetom Mariji čast skazujemo; ravno zato dovoljuje, da se pri procesijah ali drugih enakih priložnostih očitno moli sv. roženkranc; in ravno zato je tudi vpeljala praznik sv. roženkranca po vsem keršanskem svetu. S tim praznikom tedaj hoče med drugim tudi to-le na znanje dati: „Glejte, tako se mora častiti tista, katero hoče počastiti kralj nebes in zemlje!“ Ali se pa res z molitevjo sv. roženkranca Mariji posebna čast godí? in ali se jej s tim kako veselje nareja? Da, godí se, nareja se. Le poslušajte, danes vam bom skazal resnico: Sv. roženkranc zaleže Mariji v posebno čast in v posebno veselje. Poslušajte!

R a z l a g a.

Sv. roženkranc, če ga prav molimo, zaleže Mariji, materi božji, zares v veselje in čast. — Da se prepričamo od te resnice, nam ni treba drugega, kot to, da vemo, kaj je sv. roženkranc.

Kaj pa je sv. roženkranc? in iz katerih delov obstojí? Sv. roženkranc obstoji: 1) iz apostoljske vere; 2) iz Očenaša ali Gospodove molitve; 3) iz Čiščenasmarije, med katero se vpletajo 4) skrivnosti naše svete vere, posnete iz Kristusovega življenja.

Karkoli tedaj nahajamo v sv. roženkrancu, zares vse je prav pripravno, nam povzdigniti serce, poveličevati Boga, in počastiti in razveseljevati Marijo, mater Jezusovo; kar bomo gotovo le še bolj razvidili, če pregledamo vsak posamezni del sv. roženkranca posebej.

1) Z apostoljsko vero pričnemo sv. roženkranc. To je zares prav primerno; zakaj k pravi, dobri in pobožni molitvi res ne moremo poiskati boljše podlage, kakor je vera; vera namreč je podlaga vseh naših dobrih del, je podlaga našega zveličanja. Pri sv. roženkrancu najpred moliti sveto vero, se pravi: očitno ponavljati vero, katero nam je Kristus po svojih namestnikih položil v serce; — se pravi: molitvi Marijni (sv. roženkrancu), da predere oblake, sveto vero Kristusovo devati v podlago; — se pravi: Boga poveličevati; Mariji pa čast skazovati in veselje narejati s tim, da tolikanj terdno, vredno in zlahtno podlago podkladamo njeni ljubljeni

molitvi, svetemu roženkrancu. Ta podlaga sv. roženkranca, apostoljska vera, se mi zdi kot nova, nebeška Jakobova lojtra ali gred, po kateri angelji božji nosijo to Marijno molitev na konec te lestve, tje gori v nebesa, kjer jo z veseljem sprejemljeta Jezus in Marija. Prav primerno tedaj je, da se sv. roženkranc z apostoljsko vero začne. Sv. vera je naj perva, naj boljša in naj terdnejša vez Marijnega častivnega venca, sv. roženkranca.

2) Od apostoljske vere pridemo na Očenaš, na molitev Gospodovo, molitev Jezusovo, ki je naš Odrešenik in Zveličar. Zares nam mora serce vesolja poskakovati, če se spomnimo na dobroto Jezusovo, kateri nas je tukaj na zemlji sam, z lastno besedo, kakor oče svoje otroke učil posebno molitev, ktera obsega vse okoljščine našega življenja, zadeva vse naše dušne in telesne potrebe; učil prelepo molitev, ter rekel: „Vi tedaj tako molite: Oče naš, kateri si v nebesih!“ (Mat. 6, 9.) In glejte! ta lepa, žlahtna Gospodova molitev nareja tudi poseben del Marijne molitve, molitve sv. roženkranca; in akoravno ta molitev méri in je obrnjena naravnost le v Boga, in ne v Marijo; vendar je le gotovo, da tudi ta žlahtna roža v Marijnem častivnem vencu, to je: molitev Gospodova v sv. roženkrancu, zalega v veselje in v čast Mariji, materi Jezusovi.

In sej tudi res ne more biti drugač, kakor da Mariji zaleže v veselje in v čast, ako Marijni častivci v molitev, ktero pošiljajo kviško do Marije, svoje matere, vpletajo tudi molitev nje božjega Sina, molitev, ktero nas je Jezus sam, nje božji Sin, na zemlji učil; molitev, s ktero jo opominjamo, da nam je porodila Sina, kateri nas je sam učil, nam sam naprej molil naj žlahtnejšo, naj priserčnišo in naj tolaživnišo molitev. — Da, gotovo zalega molitev Gospodova vpletena v sv. roženkranc nam v tolažbo, Bogu v poveličanje, in Mariji, materi Jezusovi, v veselje in v čast!

3) Od apostoljske vere in molitve Gospodove se prestopimo na to, kar nareja sv. roženkranca naj veči del, na Češčenasimarijo, ktera obsega: a) češčenje angeljevo; b) češčenje Elizabetino; c) sladko ime Jezusovo; in d) molitev

(prošnjo) sv. cerkve do Marije. In zdaj, pobožni častivci Marijni! poslušajte, kar vam bom tudi od tega dela sv. roženkranca na drobno povedal v kratki razlagi:

a) Kolikorkratkoli v sv. roženkrancu Marijo pobožno pozdravljamo z angeljem rekoč: „Češčena si, Marija! milosti polna; Gospod je s teboj; blažena si med ženami!“ — kolikorkratkoli, pravim, te angeljeve besede pobožno izgovarjamo; opominjamo preserčno mater božjo na tisto srečno uro, o kateri je po angelju prejela pozdravljenje od Boga Očeta, od Boga Sina in od Boga sv. Duha; opominjamo na tisto srečno uro, o kateri je dobila drago sporočilo in zagotovljenje, da je polna milosti, da jo Gospod sam neizrečeno ljubi, in da je srečniša kot vse druge žene cele zemlje, da bo od sv. Duha spočela, Devica ostala, in vendar mati postala, in sicer mati Sinu, čigar ime bo božji Sin, čigar kraljestvo bo večno, ter brez konca in kraja. Z eno besedo: S prvimi besedami Češčena-simarije opominjamo Marijo na tisto srečno uro, o kateri je obdana od nebeškega veličastva, češčena z naj lepšim češčenjem, bila povzdignjena k prvi in naj večji časti, k časti božje matere! In zdaj mi povejte, ali ni počeščenje, katero Mariji toliko srečo sklicuje v spomin, zares prav pripravno, veselje obuditi v njenem sercu, in jo vredno počastiti?!

b) Kedarkoli na dalje v sv. roženkrancu mater božjo pozdravljamo z drugim pozdravljevanjem, s pozdravljevanjem Marijne ljube tete, Elizabete, in pobožno molimo: „Blagoslovljen (žegnan) je sad tvojega telesa!“ — opominjamo Marijo, presrečno Devico, na tisti sladki trenutej, o katerem jo je bila objela in pozdravljevala vso srečno in veselo njena sveta teta Elizabeta; na tisti sladki trenutej, o katerem jo je teta blagrovala, in mater svojega Gospoda imenovala; na tisti sladki trenutej, o katerem je vsa pregreta od nebeškega veselja, in vsa napolnjena od sv. Duha zapela svojo lepo pesem (Magnificat), katero sv. cerkev prepeva še zdaj dan na dan po sto in sto jezikih. Na vse te sladke trenuteje, na vse častivne in oveseljivne ure, katere je preživela Marija v Elizabetini hiši, opominjamo ga, kedar molimo za Elizabeto: „Žegnan je sad tvojega telesa!“ Besede pa, katere Mariji tako sladke in častivne

trenutleje sklicujejo v spomin, morajo gotovo jo še zdaj z veseljem napolniti, morajo jej v čast služiti.

c) Zdaj pride v Marijni molitvi na versto sladko Jezusovo ime. In kedarkoli v Češčenasmariji pobožno izgovarjamo sveto ime Jezus, opominjamo mater božjo na tisto uro, o kateri je bil nje božji Sin obrezan, in je dobil to sveto ime; opominjamo Marijo na tisto obilno čast, da ona edina je bila izvoljena zmed vseh drugih, roditi Sina, kateremu je Oče nebeški sam po svojem angelju dal ime; opominjamo Marijo na tisto veliko čast, da je ona mati Sina, kateri, kakor sv. Pavel pravi, ima „ime čez vse imena, pred katerim se mora pripogniti vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo“. — Kedar po tem takem pobožno molimo v Češčenasmariji presveto ime „Jezus“, katero Mariji tolikanj sladke in vesele reči sklicuje v spomin, jej gotovo s tim veselje narejamo in čast skazujemo.

d) Zdaj pridemo do zadnjega koñca Češčenasmarije, ter do tistih besed, s katerim se sveta cerkev Mariji priporoča v priprošnjo. — Kakor nas je Kristus učil in nam na jezik položil posebno molitev, s katero molimo k Bogu, njegovemu in našemu nebeškemu Očetu; ravno tako tudi nevesta Jezusova, sveta mati, poklada nam na jezik posebno molitev do Marije, božje matere. Kedarkoli tedaj pobožno molimo to molitev do Marije, molimo kakor dobri otroci — po nauku svoje matere — v imenu svoje matere — molitev svoje matere; molimo k Mariji z besedami svete cerkve, in sveta cerkev molí k Mariji s pomočjo našega jezika.

In ali taka molitev, taka prošnja do Marije, katero je sama Kristusova izvoljena nevesta zložila, zložila v ponižnih, pri-serčnih besedah; molitev, pravim, s katero vsa cerkev Jezusova v mater Jezusovo stavi vse svoje zaupanje v življenju in v smerti, ter pravi: „Sveta Marija, mati božja! prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro“; ali mar taka molitev ne bo z veseljem napolnila Marijnega serca? ali jej mar taka molitev ne bo zaleгла v čast?; Da, gotovo jej bo v veselje in čast, in v čast in veselje!

4) Za imenom Jezusovim v Češčenasmariji vpletamo v sv. roženkrancu tudi še nekatere skrivnosti naše svete vere. Te skrivnosti so deloma vesele, deloma žalostne, deloma častitljive. Posnete so iz celega Kristusovega življenja od njegovega prihoda na zemljo do njegovega odhoda v nebesa. Zmed veselih nam prva v spomin sklicuje oznanenje Mariji Devici po angelju Gabrielu in včlovečenje Sina božjega; druga nas prestavi v duhu v hišo Caharijevo, kamur je šla Marija obiskovat svojo teto Elizabeto; tretja nas pelje v Betlehemsko štalico pred jasli Jezusove; četrta nam kaže Jezusa v tempeljnu v naročju Simeonovem, peta nas pelje spet v tempelj iskat zgubljenega dvanajstletnega Jezusa! — Zmed žalostnih nam prva kaže Jezusa v Getzemanskem vertu na Oljski gori v smertnih težavah, oblitega s kervavim potom; druga nas postavlja v Pilatovo hišo, kjer ga gledamo oblačila oropanega, na steber privezanega, kervavo raztepenega; tretja nam ga kaže s ternjem kronanega, terst v roci deržečega, z zaničljivim plaščem ogernjenega; v četerti ga spremljamo po kervavem križevem potu od Pilatove hiše na Kalvarsko goro; s petim se vstopimo pod Kristusov križ, na katerem za nas umira. — Zmed častitih nam prva pripoveduje čudo Kristusovega vstajenja od mrtvih na velikonočno nedeljo; druga nam ga kaže na Oljski gori zmed aposteljnov se od tal pomikati in iti v nebo; tretja nam naznanja prihod sv. Duha na binkoštno nedeljo v podobi gorečih jezikov; četrta razglašuje Marijino častito vnebovzetje in peta njeno veličastno kronanje v nebesih. — V veselem delu sv. roženkranca tedaj veselimo se Jezusovega prihoda na zemljo; v žalostnem obžalujemo svoje grehe, zavoljo katerih je moral Jezus terpeti in umreti; in v častitem hvalimo Jezusa zavoljo njegove častitljive zmage nad grehom in peklom; in v vseh treh delih v sploh Jezusa priserčno zahvaljujemo za njegovo včlovečenje in naše odrešenje. Gotovo tudi vse to veselje nareja Mariji, in jej zalega v čast, zato ker je tudi ona deležna našega odrešenja in Jezusove časti s tim, da je njegova mati!

Resnično je tedaj, kar sem rekel s perva: „Sv. roženkranc prav obmoljen, zaleže Mariji v veselje in čast!“ Kedarkoli molimo sv. roženkranc prav pobožno, je, kakor bi Mariji venec postavili na glavo spleten iz prelepih rož iz rajskega verta!

S k l e p.

„Venčajte me s cveticami (okrenčajte me z rožami!)“ govori nevesta v visoki pesmi v sv. pismu. — In meni se dozdeva, kakor da bi tudi jaz vidil danes Marijo táko, kakoršno nam popisuje sv. Janez v skrivnem razodenju, „ogernjeno s solncem, obdano z zvezdami, in mesec pod nogami“; zdi se mi, kakor da bi jo vidil in slišal govoriti: „Venčajte me s cveticami!“ — In zdaj vas vprašam: Ali bi zamogli mi Marijo slišati tako govoriti, in bi jej ne spolnili njenih želj? Od dne sv. Dominika, kateri je vpeljal sv. roženkranc med keršanski svet in do današnjega dne so vsi pobožni kristjani radi molili to molitev, in ž njo Mariji venčali nje sveto glavo. Ne le priprosti kmetijski ljudje, ampak tudi imenitni gospodje so radi molili to sveto molitev. O kako rad jo je molil, postavim, sv. Francišk Salezijan, dasiravno je bil škof, in tedaj imeniten gospod. Clo v vojaškem stanu, v katerem, kakor ljudje sodijo, ni ravno dosti molitve, vam zamorem pokazati dva imenitna moža, ktera sta rada molila sv. roženkranc. Eden je bil Princ Evgen Savojanski, kateri je bil Turški strah ob svojem času, kakor Lavdon svoje dni. Princ Evgen je zraven svojega méča tudi paternošter nosil v svoji roci, in je zvesto spolnoval vse dolžnosti katoljškega kristjana. — Drugi je bil slavni vojvoda, grof Radecki, kateri je umerl 5. januarja 1858. leta, 92 let star. Od tega imenitnega gospoda, ktereга je spoštoval vsak pošten človek, in so ga tudi njegovi podložni vojščaki zares kot očeta spoštovali, pripoveduje se naslednja prigodba: Enkrat, ravno pred bitevjo (vojsko), preden se je vsedel na konja, je grof Radecki prav skerbno gledal in iskal krog sebe, kakor bi bil nekaj zgubil. Neki vojščak, blizo njega stojé, vidi, da grof nekaj išče. In tedaj bližeje stopi, in mu pomaga iskati, in tudi res najde — paternošter. Paternošter je bila tista reč, ktero je slayni

vojvoda tolikanj skerbno iskal, in močno se je obveselil, ko mu ga vojščak spet v roke poda. Paternošter v roko vzame, konja zasede, in ves poln zaupanja v božjo pomoč zdirja v boj v slavno zmago. — Taki možje so sv. roženkranc imeli v toliki časti in ga radi molili; tudi mi ne smemo ostajati za njimi. — Slišali smo, koliko veselje da ž njim narejamo Mariji, in koliko čast da jej skazujemo ž njim: radi jej delajmo to veselje; radi skazujmo jej to čast! — Saj bomo pri tem tudi mi imeli svoj gotovi dobiček! — Pri vsakem sv. roženkrancu molimo po 50—60krat in še večkrat tiste besede: „Sveta Marija, mati božja! prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro!“ Če te besede prav molimo in pobožno, Marija ni v stanu neuslišane pustiti te prošnje; marveč bo res neprenehoma za nas prosila ves čas našega sedajnega življenja, sosebno pa na smertno uro, da srečno pridemo v srečno deželo, kjer bo nje ljubi Sin tudi nam nevsahljivi venec postavil na glavo! Amen.

Pridiga za 21. pobinkoštno nedeljo.

(Od terdega in mehkega serca; gov. M. H.)

„Gospod se je usmilil tistega hlapca, in ga je spustil, in mu je dolg odpustil.“
Mat. 18, 27.

V v o d.

Ljubezen in prijaznost božja se je prikazala na zemlji, ko je Sin božji bil človek postal; ljubezen in usmiljenje božje je poglobitni zapopadek njegovega nauka. Posebno lepo je učil ponebeško resnico neizrekljivega in neskončnega usmiljenja božjega v priliki od kralja, ki je s svojimi hlapci obrajt delal, in enemu dolg deset tisuč talentov, po našem več milijonov goldinarjev, ker ga je prosil, čisto odpustil. Taka je milost božja, neizrekljiva, neskončna; narveče hudobije in nemarnosti, narhujše razžaljenja, narveči grehi se odpuščajo v božjem kraljestvu, to je v cerkvi Jezusovi, ako se z zgrevanim in pokorovoljnim sercom k svojemu Gospodu in Bogu oberremo. Pa, ker smo usmiljenje prejeli od Boga, moramo tudi sami

usmiljenje skazovati svojemu bližnjemu in iz serca odpuščati, kar smo kaj bili razžaljeni. Če tega ne storimo, usmiljenje božje sopet zgubimo in godilo se nam bo, kakor neusmiljenemu hlapcu v današnjem evangelju, kteremu je kralj dodeljeno odpuščanje velikega dolga nazaj vzel, in trinogom ga izdal, dokler ne bo vsega doplačal. Ta je bližnji nauk današnje prilike. Pa še drug nauk najdem v njej. Pri evangeljskem kralju najdem usmiljeno, kakor pravimo, mehko serce, pri hlapcu pa neusmiljeno, terdo serce. Ta razloček med človeškimi serci najdemo tudi v vsakdanjem življenju; ta razloček hočemo danas preiskovati, in premišljevati: kako hudobno da je neusmiljeno, terdo serce, in kako se ima tudi dobro mehko serce varovati, da nas in drugih ne pogublja. Poslušajte!

Razlaga.

1. Sv. evangelje pripoveduje: „Ko je hlapec, kteremu je kralj nezmerno velik dolg odpustil, spred svojega gospoda šel, našel je enega svojih sohlapcev, kteri mu je dolžen bil sto denarjev; in ga je zgrabil in davil rekoč: Plačaj, kar si dolžen. Tedaj je njegov sohlavec pred njega padel, in ga je prosil, rekoč: Poterpi z menoj, in vse ti bom povernil. On pa ni hotel; temuč je šel, in ga je vergel v ječo, dokler ne bo doplačal dolga.“ Glej, keršanska duša! v tem hlapcu gerdo podobo neusmiljenih, terdih serc. Terdega serca ne gane mila beseda skerblijvih učencikov, starišev in prijatljev, ne omehči ga nesreča, solza in prošnja žalostnega sobrata; terdo, nečutljivo kot merzli kamen ostane tako serce pri revu in veselju svojih bližnjih. Morda, da se tudi med današnjimi kristjani najde takih neusmiljenih, terdih serc, morda, da se jih nahaja predpostavljenih in gospodarjev, ki svojim podložnim in poslom nezmerne butare ali dela nakladajo, ki niso z nobenim delom in opravkom zadovoljni, ki svojim poslom z zmerjanjem in s kletvo povračajo, in jih v boleznih ali starosti zapustijo in ne poznajo več? Morda, da se nahaja neusmiljenih in terdih ljudi, ki bi mogli marsikterokrat kakemu revnemu ali nesrečnemu pomagati, ga pa nočejo videti, ali njemu nesrečo očitajo, in njegovim prošnjam duri kažejo; morda, da se jih še nahaja

med kristjani lakomnikov in nevošljivcov, ki revnega, ubogega sobrata še le prav deró, pri plačilu mu radi odšcipljejo, ali nazaj deržijo, pri prodaji mu prerajtajo, in krivico delajo na blagu in časti; morda, da se jih še nahaja med kristjani ljudi, ki se od kervavega pridelka, od ubožtva drugih hočejo mastiti in obogatiti. Morda, da se jih še nahaja med kristjani ljudi, ki njim nobena ojstra ali mila beseda, nobeno opominovanje ne gre k sercu, od katerih se ves nauk odleti, kakor da bi bob ob steno metal. Vsi ti in taki zaslužijo ime terdega serca. Pač ni treba, da bi vam še le kazal, da terdo serce nima in ne more imeti ljubezni do Boga in bližnjega, le kratke besede božje hočem omeniti, ki pravijo: „Terdemu sercu pojde na slednje hudo.“ (Sir. 3, 27.)

2. Pa, kakor se jih nahaja med kristjani terdih, nečutljivih, neusmiljenih serc, ki nemajo ljubezni in usmiljenja do svojega bližnjega, hočem rad obstati, da jih je tudi, da jih je več mehkih, usmiljenih in čutljivih serc med nami. Ja, veliko je med nami mehkih, kakor pravimo, dobrih serc, ki se jih lepa beseda, prijazen govor prime, ki sveti nauk besede božje radi poslušajo, in so hitro omehčeni, da solze pretakajo; ki pri nesreči, revi, žalosti svojega bližnjega ne ostanejo merzli in leseni in bi radi pomagali, ki jih žali in boli, ko bi morali komu kaj žalega storiti. Tako mehko, čutljivo serce je lep dar tvojega stvarnika; ono te more k živi vernosti in k narlepšim delom kersanske dobrotljivosti napeljevati; pa glej in pazi, da tvoje mehko serce ne bode preslabo, premehko, glej, da tvoje mehko serce te ne bo pogubilo. Glej, tvoje serce je mehko in se ti vnema pri kaki mili besedi, ki jo z lece (kanceljna) ali v spovednici slišiš; pa glej, da se njega tudi huda beseda ne prime, da ga hudi neverni govori, nesramni, nečistni marnji, gerdo zapeljevanje ne spačijo. Tvoje serce je prijazno, da ne moreš koga v nesreči videti, da ne moreš kake prošnje odreči, da ne moreš komu žal besede reči, ali terd biti zoper koga: prav in lepo; pa glej, da tvoje mehko serce ti ne brani tudi ojster in stanoviten biti o svojem času, hudobi, lažljivosti, zvijači se vstavljati na vso moč; glej, da te mehko, prijazno serce ne zaderžuje, svoje podložne, svoje otroke in posle svariti, jih strahovati; ali za svojega bližnjega z vso

močjo se potegovati, braniti ga, kedar mu gre za čast, za-
moženje ali pravico. Tudi viši duhovnik Heli je imel mehko,
dobro serce, pa bil je preslab, svoja sina strahovati, njuni
hudobiji močno se vstavljati; zatorej je pogubil nju in samega
sebe. O koliko nesreče in krivice in pohujšanja se godi po
takih, ki imajo mehko dobro serce, kedar iz slabosti, iz pre-
velike prijaznosti in rahlosti opuščajo, kar je njih dolžnost, k
čemur oblast imajo! Ti imaš mehko dobro serce in si voljen
in pripravljen, kaj dobrega storiti: o da mehko serce tvoje le
ne maha, kedar pride ura preganjanja in terpljenja, kedar bi
imel kako razžaljenje voljno prestati, kako nesrečo ali zgubo
serčno prenašati, ali v dobrem, ki ga ljubiš, stanoviten ostati,
dobro izpeljevati, kedar ti skušnjave, poteže in drugi zadržki
naganjajo.

S k l e p.

Ljubi kristjani! govoril sem od mehkega in terdega serca;
učil sem, da je terdo, neusmiljeno serce hudobno in da mu
enkrat ne pojde dobro; da je pa mehko, prijazno serce zlahten
dar stvarnikov, da pa varovati ga moramo, da ne bo preslabo
in nas in drugih ne pogublja. Kakšno serce pa si imamo od
Boga sprositi? Serce, ki je od božje gnade in modrosti raz-
svitljeno; da bo mehko in odperito za vsak lepi nauk božji,
usmiljeno do bližnjega, prijazno, ponižno do vsakega; da bo
tudi močno in stanovitno zoper zapeljevanje, skušnjave in po-
hujšanje, močno v terpljenju, terdno v dopolnovanju svetih
dolžnost, zvesto do Boga in bližnjega. Tako serce si hočemo
od Boga sprositi in si ohraniti po besedi sv. Duha: „Varuj
serce z vso skerbjo, zakaj iz njega pride življenje. Zastopil
boš pravico in vse dobre pota, ako je modrost v sercu tvojem.“
(Mod. 4, 23.) Amen.

Pridiga za 22. pobinkoštno nedeljo. (Zahvalna nedelja.)

(Nektere pregrehe zastran poljá in poljskih pridelkov; gov. J. A—st.)

„Dokler bo zemlja, ne bo prenehala ne setev ne žetev.“ I. Moz. 9.

V v o d.

Utekle so se vode strašnega vesoljnega potopa na zemlji; šel je Noe iz barke s svojo družino in z vsemi živalmi. Pervo Noetovo djanje po tem, ko je iz barke stopil, bilo je to, da je Bogu altar postavil, na katerem mu je daritev prinesel, in mu tako skazal svojo hvaležnost, da ga je potopa rešil. Bogu je ta daritev dopadla, in mu je tako-le govoril: „Glejte, zavezo naredim z vami in z vašim zarodom; nikoli več v prihodnje ne bo prejenjala ne setev ne žetev, ne poletje ne zima, ne noč ne dan. Svojo mavrico postavim v oblakih; ona bodi znamenje zaveze med menoj in med zemljo.“ (I. Moz. 9.)

Skorej bo 4000 let, kar je Bog to obljubo storil, pa se še zmirej spolnuje. Kakor se letni časi, in noč in dan versté, tako se versti tudi setev in žetev. Bog svoje zaveze ni pozabil, in če je včasí v tej ali uni deželi nerodovitno leto bilo, vendar je Bog vselej toliko zrasti dal, da, ko bi bili ljudje tako prijazni eden drugemu, kakor je Bog njim, nikoli nobenemu bi ne bilo treba lakote umreti.

Tudi to leto je neskončno modri in dobrotljivi Bog svojo obljubo spolnil: za setevjo je prišla žetev, in jaz smem reči, obilna žetev. Pri nas pridelki res niso tako obilni, kakor po nekterih drugih krajih, in letošnja letina pri nas se le bolj med srednje šteti zamore. Pa zato, Bog obvari, da bi nezadovoljni bili! Ko bi vas skušnjava k nezadovoljnosti nahajati hotla, morate to pomisliti, da bogati pridelki drugih krajev bodo tudi vam v prid prišli, ker bote žito, ki ga morate kupovati, veliko cenejši dobivali; potlej pa pomisliti morate, da tudi Bog z nami ni zadovoljen. Le odkritoserčno spoznajmo, da smo svojega ljubega Boga dostikrat žalili, in da nobeden zmed nas ni tako živel, da bi Bog ž njim popolnoma zadovoljen mogel

biti; in ravno poljske dela so nas k marsikteremu grehu napeljale. Na polju in na travnikih, in zavoljo polja in travnikov se tukej in povsod veliko grehov stori, zavoljo katerih si ljudje velikó bolj prekletstvo, kakor pa blagor božji zaslužijo.

Jaz vas danes hočem opominjati na nekatere pregrehe, ktere se na polju, in zavoljo polja, in s poljskimi pridelki godé. Nimam družega namena, kakor tega, da bi vas od teh pregreh odvernîl, da bi potem božjega blagra bolj vredni bili; poslušajte!

R a z l a g a.

Ja, ljubi moji, mi se clo nič pritožiti ne smemo, da Bog vremena in letine po naši želji in po naši volji ne pošilja, ker tudi mi dostikrat po božji volji ne ravnamo. Nekteri ljudje ravno na polju, kjer nar bolj božjega blagra potrebujejo, veliko grehov storé.

1. Ena nar navadniših pregreh na polju je huda jeza, nevolja in gerda kletev med delom. To se godi posebno med oranjem. To delo nar bolj k nevolji napeljuje. Nekteri kmetje ali hlapci, če živina po njih volji ne stopa, se tako raztogoté, da vpijejo, razgrajajo in preklinjajo, da jih je pol ure daleč slišati. V svoji jezi dostikrat nar svetejše reči po nepridnem izgovarjajo, še clo božjemu imenu, nar svetejšemu zakramentu nečast delajo. Zraven dostikrat ubogo živinco neusmiljeno prétepajo.

To, ljubi moji! Bogu ne more dopasti, če je clovek tako nepoterpežljiv pri svojih delih, če besede svetih reči, ki bi jih imel v veliki časti imeti, v svoji jezi izrekuje. S takim preklinovanjem se le prekletstvo kliče iz nebes, ne pa blagor božji. Brez blagra božjega pa so vse naše dela zastonj.

Nikar ne reci: živina ne vboga, dokler ne kolnem. — Zakaj pa marsikterega družega uboga, kateri tiho in krotko za drevsom hodi, in celi dan ne zakolne? O da bi se vendar gerdega preklinovanja odvadili, in da bi z večjo poterpežljivostjo in krotkostjo svoje dela opravljali! Imejte vendar Boga pred očmi, kakor da bi iz oblakov doli gledal na vas, in slišal vsako vašo kletev, in vidil vse nepotrebno pretepanje, s katerim živino terpinčite. Ali si upate pred božjimi očmi tako se togotiti

in preklinjati? Ali se nič ne bojite Bogu se zameriti in njega razžaliti?

O nikar vendar tega več ne storite, ampak veliko več svoje delo posvečujte z dobrim namenom, posvečujte ga s tim, da večkrat pogledate proti nebesom, in opravljajte ga, kakor pred božjimi očmi poterpežljivo in krotko.

2. Druga pregreha, ki se na polju godi, je krivičnost, goljufija pri zemljišču. Velik greh je, če se kdo podstopi, svojemu bližnjemu kako zemljišče vtajiti, izpravadati, ali skrivej vzeti, če postavim od meje svojega bližnjega brez njegove vednosti in volje kaj odorje, in k svoji njivi priorje, ali če še clo mejnike prestavi, in si tako po krivici nekoliko ptuje zemlje prilasti. Ko bi vsak dobro vedel, kako velik greh da je to, gotovo bi tega nikdar ne storil. Tako je že v starem zakonu ta greh ostro prepovedan bil, že v Mozesovih bukvah beremo te besede: „Ne prestavljaj mejnikov svojega bližnjega, ktere so postavili prvi ljudje v tvoji lastini. (V. Moz. 19, 14.) — Ne prestopi starih mejnikov, ktere so tvoji očetje postavili.“ (Prip. 22, 28.) — Kdor se prederzne tako goljfljijo uganjati, in je še pri življenju ne razodene in ne popravi, nima nič družega, kakor večno pogubljenje pričakovati; za majhen kosec zemlje pa svojo dušo da. Oh, groza me obhaja, kedar slišim, da se tudi med kristjani kaj takega godi!

O ljubi moji! da take krivice nikoli ne bote doprinesli, in preiščite dobro svojo vest, ali vam nobene take goljflje ne očita; zakaj „kaj pomaga človeku, če tudi celi svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!“

3. Še druge pregrehe, ki se na polju in zavoljo polja godé, so razpertja zavoljo vožnje in zavoljo paše. Take razpertja so današni dan prav pogostne, in iz njih dostikrat pridejo poboji, poškodovanja, pravde in sovraštva; z besedo take razpertja napravijo prav veliko grehov, tako, da se mi potrebno zdi, tukej na prižnici eno besedo zavoljo tega govoriti. Ko bi se kristjani veliki zapovedi kersanske ljubezni voditi dali, bi take razpertja ne vstajale, ali če bi se tudi začele, bi bile hitro spet poravnane. To da med kristjani dostikrat ni nobene prave ljubezni, in gerd samoprid napravlja take prepire. Ljudje gledajo le na svoj lastni prid,

za bližnjega se pa ne zmenijo. Ljudje iščejo le svojega prida, in nič na to ne porajtajo, če se tudi bližnjemu škoda godi.

Glej, kristijan moj! če tvoj sosed čez tvoje zemljišče vozi, in ti le majhno škodo dela, pusti ga, naj vozi; imej raji škodo, kakor prepir. Boljši je škodo terpeti, kakor drugim škodo delati. Če je pa škoda velika, skaži mu, da se ti krivica godi, to da krotko in pohlevno. Varuj se, da te jeza ne zgrabi. Če te posluša, pridobil si svojega brata. Če te pa ne posluša, pošlji koga družega do njega, naj ga prepriča, da krivično ravna. Morebiti se da pregovoriti, da bo jenjal. Če pa tudi to ne pomaga, pa pojdi k gosposki, in potegni se za svojo pravico, to da brez sovraštva in togote, brez laži in zvijače, in svojega bližnjega pred gosposko nikar ne zmerjaj in s priimki ne pitaj. Kedar je sodnik razsodil, bodi s tem zadovoljen, in nikar spet vnovič pravde ne začenjaj. S pravdo pa tudi vse sovraštvo, in vso skrivno jezo deni na stran, da se zoper veliko zapoved keršanske ljubezni ne pregrešiš. Ravno tako se obnašaj tudi takrat, kedar bi imel čez zemljišče družega voziti, in ti tega ne dovoli. Če moreš te poti se ogniti brez velike škode, vozi raji po drugi poti, če je tudi nekoliko daljniji in slabši. Če pa te poti ne moreš pogrešati, pojdi k svojemu bližnjemu, in skusi ga z lepo pregovoriti. Tako ravnati nam Jezus sam zapoveduje. (Mat. 18, 15. 17.) O ko bi mi vsi ta Jezusov nauk spolnovali, ko bi se vselej popred z lepo pogovorili, ko bi tudi na prid svojega bližnjega in ne zmirej le samo na svoj prid gledali: o koliko razpertij, koliko grehov bi bilo odvernjenih! Kaj bi moglo lepši biti, kakor zlati nauk Jezusov: „Karkoli hočete, da bi drugi ljudje vam storili, storite tudi vi njim.“ Mislimo se vselej na mesto svojega bližnjega, in uprašajmo se: Ko bi moj sosed čez moje zemljišče vozil, kakor jaz zdaj čez njegovo vozim; ali bi mi bilo prav? Ali pa, ko bi mi sosed ne pustil čez njegovo zemljišče voziti; ali bi mi to dopadlo?

Tako se vprašajmo, in naša vest nam bo povedala, kako se nam je obnašati.

Ravno tako se tudi varujte razpertja zavoljo paše. Tega ja nikoli ne delajte, da bi živino na drugih travnike ali njive spuščali; če se pa zoper vašo voljo primeri, da živina v škodo

uide, skerbite, da bote škodo popravili, in vse z lepo poravnali. Otrokom pa, ki pasejo, naj povem lep izgled, iz kterega naj se učé, kako zlo bi se imeli varovati na polju škodo delati. Pa tudi odraščeni otroci, kteri živino v škodo spuščajo, ali pa sami škodo na polju delajo, naj se iz tega izgleda učé, vestnim in zvestim biti.

Paškal Bailon, otrok ubogih staršev, moral je, da se je preživel, že v otročjih letih živino pasti. Mladi pastirček je nedolžno in pobožno živel, in vsakega greha se skerbno varoval. Živino je skerbno pasel, da ni komu na polju škodo storila, in če je, brez da bi bil on kriv, komu v škodo prišla, povernil je vse ali od svojega zaslužka, ali pa s kakim delom. V verte ali vinograde krast iti, kakor je druge pastirje vidil, nikoli se ni podstopil. Veči pastir, s kterim je pasel, ga je enkrat nadleževal, naj v ptuj ograd po grozdja gre, da bi si bil z njim žejo ugasil; bogaboječi fantek pa se je tega branil, rekoč: „To je greh“. Ker mu je pa žugal, če ne gre, reče mu Paškal neprestrašen: „Grozdje ni moje; raje se dam raztergati, ko da bi kradel, ker je greh“.

Ko bi se kristjani tako skerbno varovali bližnjemu škodo delati, kakor sv. Paškal, potlej bi bilo pač veliko manj razpertja in sovraštva, in veliko manj greha.

O ljubi kristjani! naš Bog je Bog miru in Bog ljubezni. On le mirne za svoje otroke spozna. Zato Jezus tako zlo svari pred razpertjem in zavolj tega pravi: „Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko, in zob za zob. Jaz pa vam rečem, hudemu se ne zoperstavljam (ne se maščevati nad tem, ki krivico dela); temuč če te kdo udari po tvojem desnem licu, pomoli mu še unega.“ (Mat. 5, 38—42.) Te besede hočejo toliko reči: Raji terpi krivico, raji terpi škodo, kakor da bi se nad drugimi maščeval, ali pravdo začenjaj. O da bi pač te zlate nauke spolnovali, in odjenljivi in mirni bili! Koliko pokojniši, koliko srečniši bi mi na zemlji živeli! V obilnosti bi blagra božjega vživali, ki ga zdaj s prepirom in razpertjem, s sovraštvom in nevosljivostjo od sebe odganjamo.

4. Pa ne samo na polju in zavoljo polja, se delajo pregrehe, ampak tudi s poljskimi pridelki se ljudje dostikrat pregreše, — da so lakomni ali pa zapravljlivi.

Nekteri ljudje imajo terdo serce kakor kamen; ljubezen božja jih ne gane. Čeravno jim Bog svoje darove obilno deli, svojemu bližnjemu nočejo dobri biti. Svojemu ubogemu sosedu od svoje obilnosti nič ne podelé, v potrebi mu ne pomagajo z žitom, z denarjem ali kako drugači. Dostikrat mu še za dober denar ne dajo, kar potrebuje, ker upajo, da bodo pozneji nekatere krajcarje več za svoje blago dobili. Lakomniki samo grabijo, zato da imajo, ne pa zato, da bi dobro obračali. To je tista gerda lakomnost, ktero Jezus tako ostro graja, in od ktere pravi, da ložej bo šla kamela skoz šivankno uho, kakor pa lakomnik v nebeško kraljestvo.

So pa spet drugi ljudje, kateri po zanikernosti potratijo, kar jim dobrotljivi Bog na njih polje pošlje. Nekteri božje darove zapravljajo, da gerdo pijančujejo, visoko igrajajo ali še kakor si bode nesramniši. In mlade ženske vse obesijo na svoje truplo, vse mora iti v štacuno, da bi svetu dopadle, tega pa ne pomislijo, kaj bo na stare dni.

Tako ljudje božje darove dostikrat obračajo v razžaljenje svojega ljubeznivega nebeškega Očeta. Božji darovi bi jih imeli priganjati k hvaležnosti, k ljubezni in pokorščini do Boga, ljudje pa ravno pri vživanju njegovih darov njega pozabijo, in ga z grehom žalijo. Lakomnost in zapravljivost — obojno je greh, obojno napéno obrača božje dari; tako se pa ljudje nevredne delajo, še dalje njegove darove prejemati, in čuditi se moramo, da je Bog še zmiraj tako dober nam, da tolikrat našo molitev uslišuje, kakor je tudi to leto nas uslišal, ko smo k njemu klicali.

S k l e p.

Kristjani! vzamimo si to k sercu. Zahvalimo se Bogu prav serčno, kar nam je to leto tako dobrotljivo podelil. Zahvalimo se pa ne samo z besedo ali z nekterimi Očenaši, ampak s tem, da se bomo bolj skerbno greha varovali, kakor do zdaj. Danes pa hočemo skleniti, še posebno tistih grehov varovati se, ki se na polju in zavoljo polja doprinašajo. Kedar se bo približala pomlad, in bete spet šli vun na polje, varujte se jeze in kletve, krivičnosti in sovraštva. Varujmo se pa tudi tistih pregreh, ki se s poljskimi pridelki doprinašajo, to je,

nikar napčne ne obračajmo božjih darov z lakomnostjo in zapravljivostjo, ampak obračajmo jih tako, da bomo mogli pred Bogom odgovor od njih dajati. Če smo kaj več prejeli, nikar ne pozabimo revnih, posebno domačih revnih. Naj bi vsi tisti, ki premoženje imajo, z Jobom reči zamogli: „Kdaj sem svoj grizljaj sam pojedel?“ (Job. 31, 16.) Naj bi storili, kar je sv. Janez kerstnik pri reki Jordanu oznanoval: „Kdor dve suknji ima, naj da temu eno, ki je nima; in kdor ima jedi, naj ravno tako stori.“ (Luk. 3, 11.) — Pojdi torej, ti preobilna, nepotrebna obleka, in obleci nagega! Hiti ti kruhek tje v uno revno bajtico! Teci ti jed tje v uno hišo, in poživi bolnika! Tako naj se velikrat v tem letu zgodi, dokler spet žetev pride. Če bomo tako delali, se bo tudi v večnosti nad nami spolnilo, kar sv. Pavl piše: „Kdor v obilnosti seje, bo tudi v obilnosti žel.“ (II. Kor. 9, 6.) Amen.

Pridiga za 23. pobinkoštno nedeljo.

(Smert grešnika in pravičnega; gov. K. K.)

„Deklica ni umerla, ampak spi.“ Mat. 9, 24.

V v o d.

Zmed vseh reči na zemlji ni nobena tako gotova, kakor smert. Ona se ne zogne kraljevih vrat, pa tudi berač ji ni preboren; mladim in čverstim ne prizanaša, pa tudi starih ne pozabi; vse, kar na svetu živi, smert pomori. Zatorej pravi modri Sirah (40, 11.): „Vse, kar je iz zemlje, se povrača v zemljo, kakor se vse vode v morje vračajo.“

Ravno današnje sv. evangelje nam to resnico živo kaže; nam kaže bolno ženo, ktera je vse svoje premoženje na zdravila obrnila, pa se vendar ni ozdravila, in mertvo deklico, ktero je nemila smert v cvetu njenih let pokosila. Kakor ste si bolezen in smert sestri, tako je spanje njuni brat; zatorej tudi pravi Jezus: „Deklica ni mertva, ampak spi.“ O sladka in tolažljiva beseda, ki nam grenko smert sladi! Ako namreč v Jezusa zvesto verujemo in po Njegovih svetih

naukih živimo, tudi naša smert bo le sladko spanje, iz kterega se bomo zopet zbudili, duša kmalo po smerti v svetih nebesih, truplo pa sodni dan pri vstajenju pravičnih.

Toda ni vsakega smert sladko spanje, ampak le samo pravičnih; strašna pa je po besedah sv. pisma smert krivičnih. Leto resnico tudi hočemo danes pred mertvaškim odrom mlade deklice premišljevati: „Kako nesrečna da je smert grešnika; — in kako srečna smert pravičnega. Poslušajte me pazno v imenu božjem k vašemu zveličanju!

Razlaga.

I. Poglejmo najpoprej smert grešnikovo, od ktere že sveto pismo pravi: „Ni hujšega kakor grešnikov smert“, in taka je v resnici. Žalostna prigodba se je v nekem mestu na Francoskem prigodila. Ondi je živel bogat mož žlahnega rodu, gerdi pregrehi vdan. Nekterokrat se je delal, kakor da bi se hotel poboljšati, pa kmalo je spet svoj stari greh ponovil. Grešno življenje ga je ob zdravje pripravilo in ga na smertno posteljo verglo. Duhovnik ga pridejo obiskat in mu prigovarjat, naj bi se spovedal; pa zastarani grešnik jih ne posluša. Duhoven žalostni odidejo in zdaj zagleda bolnik na zidu nad posteljo z velikimi čerkami zapisane besede: „Iščite Gospoda, dokler se da najti“. Bolnik misli, da ga hočejo duhovnik le strašiti, in žuga gorje vsem, ako hitro besed z zida ne zbrisejo. Pa ne duhoven ne nobeden živ človek ni bil tega na zid zapisal. Besede se zbrisejo. Ali glej! kmalo zagleda bolnik druge čerke na zidu in bere: „Me bote iskali in me ne bote našli“. Kdo bi mislil, da to bolnika ne bo presunilo in omehčilo? Vkljub vsem bogatin vender le terdovraten ostane in na ves glas vpije, da naj zopet pisanje zbrisejo. Zdaj se oberne na drugo stran in ob enem ugleda strašno branje: „V svojih grehah bote umerli.“ Prebere in umerje. Hiša se trese in pričujoče tak strah obide, da zapuščena žena z hčeram v samostan stopijo.

Vidite tukaj žalosten konec grešnika, ki stare grehe ponavlja in se noče spokoriti. Gnada ga na zadnje zapusti in ga pogubljenju prepusti. Enako se je godilo hudobnemu kralju Antiohu, ki je Jude za njihove vere del silno preganjal, Je-

ruzalemski tempelj obropal in malike v njem postaviti ukazal; kdor ni hotel malikovati, bil je strašno mučen in usmertjen. Na enkrat zboli in smert mu svoje resno obličje kaže. Zdaj se je zavedel storjenih hudobij in krivic, neznana britkost se ga loti in vest ga neusmiljeno peče. Obljubi, vse krivice poravnati, še sam Judovsko vero sprejeti, naj mu le Bog zopet zdravje in življenje da; ali kaj, da je bila njegova pokora le sama hinavščina; umerl je v tuji deželi, brez vse tolažbe, brez vsega upanja. In tako se še dan današni grešnikom na smertni postelji godi. Strah ga je in groza bližnje smerti, grešno veselje, ki ga je vžival, preoberne se mu v naj grenkejši pelin. Čemu so mu zdaj posvetni zakladi in vse preminoče blago, ktere ga si je po krivici spravljaj? Zdaj mora vse zapustiti, še en belič mu ne ostane, razun hude rajtinge, ktera se je silno naraščala. Kam so zginile vesele ure, ki jih je v pregrešnih tovaršijah, po kerčmah ali pa drugod s pijančevanjem, igranjem, gerdim petjem, nesrannim razveseljevanjem napravil? Pretekle so, ni jih več nazaj, vekomaj ne, tudi ne lažnjivih prijatlov in grešnih tovaršev; popustili so ga in se drugim pridružili. — Sladnosti so minile, ali gerdi madeži, ki so se duši vtisnili, zaostali so in zdaj hudo pričajo od njega; kratko je, kar veseli, večno kar boli. — Kje je telesna lepota, lepa obleka in vse drugo, s čimur se je svoje dni bahal in prevzetoval? Vse to se je skadilo, kakor dim, truplo je oslabelo in bo skoraj červom v jed, vsa telesna bliščoba bo v grobu trohnela.

Kamur se ozre, same strahote ugleda; za seboj zgubljene leta, zamujene gnade, storjene pregrehe; pred seboj blede smert, neznano večnost in toliko pohujšanih duš, ktere ga že serdite pričakujejo; nad seboj razžaljenega Sodnika v pravično sodbo in maščevanje pripravljenega, pod seboj žareči pekel in peklenskih duhov grozovitno derhal, kteri že željno čakajo, da bi se pogubljena duša pogreznila v peklensko žrelo. Zares, kakor sveto pismo pravi: „Grešniku se bo na zadnje huda godila.“ Torej varujmo se take smerti; varujmo se vsega, kar bi nas na smertni postelji težilo; živimo tako, da nas smert ne le samo strašila ne bode, temuč razveselila in z nebeškim upanjem napolnila.

II. Poglejmo zdaj smert pravičnega in vidili bomo, da za njega nima smert nič zopernega, temuč golo veselje in sladkost. Vesel je za delavca hladni večer, želi si ga in ga težko pričakuje, da se bo v senci hladil in počival. Tako se tudi pravični kristjan ne boji mirnega večera svoje smerti, kedar ga Gospodar nebes in zemlje iz težkega dela pokliče, revno, zdelano truplo v hladno materno zemljo počivat, neumerjočo dušo pa na veseli nebeški dom, uživat zasluženo plačilo, kjer bo delavnik za vselej nehal in se večni praznik pričel. Kratko je bilo delo, dolgo, neskončno bo plačilo. — Popotnik na svojem težavnem potu serčno želi, že skoraj priti na ljubi očetov dom, in kedar že do domačega praga prihodi, rad pozabi vse težave svojega pota. Tako tudi pravični kristjan na smertni postelji vse prestane težave svojega popotovanja pozabi, ker se mu že skoraj vrata svoje nebeške domačije odprejo. — Priden kmet težko orje in koplje in svojo njivo zvesto obdeluje; celo leto na prihodnjo žetvo čaka in vse težave voljno prenaša, če se mu le obilna žetva obeta. Tako se tudi pobožni kristjan o smertni uri z veseljem ogleduje na toliko srečno premaganih skušnjav, na toliko končanih težav; obilna žetev mu je iz tega prirastla, in zdaj jo spravlja v nebeške žitnice. Ako zdaj pregleduje in vidi svoje mlade leta nedolžno preživete v kljub vsem nevarnostim in zadržkam, ktere so ga zalezovale; vidi svojega življenja pot z nobeno hudobijo ali krivico ali pregreho oskrunjen: vidi zdaj sv. keršansko vojsko po božji volji dokončano in sebe kakor premagavca pekla in hudobnega sveta: Oj kako mu serce poskakuje in nebeško upanje kipi; veselo s svetim Pavlom reče: „Dobro sem se vojskoval, svoj tek dokončal, vero ohranil. Zdaj me čaka krona pravičnosti, ktero bo Gospod Bog meni dal, pravični Sodnik.“ In ako v spomin vzeme toliko dobrega, kar je na svetu zasjal, in da je kolikor toliko svojo dušo s keršanskimi čednostmi okinčal, neizrekljivo veselje se v njegovim sercu zbudi; za ves svet bi le naj manjšega svojih dobrih del ne prodal; zares: „Blagor mertvim, ki v Gospodu zaspijo, njih dobre dela za njimi gredo.“

Kako bi torej pravični žaloval vpricho bližnje smerti? Ali mar žaluje nevesta, ki se na ženitvo spravlja, stopiti pred božji altar in se z ljubejem svojega serca na vselej zaročiti? Tudi duša pravičnega je nevesta, ki se v smerti iz tega sveta loči, da bi se s svojim nebeškim ženinom, Jezusom, na vekomej zavezala; njegov smertni dan mu je dan nebeške poroke, h kterej so vsi angelci in izvoljeni kot svatje povabljeni, spremi ga pred božji tron in priče biti njegovega zveličanja. Od take smerti veljajo besede sv. pisma: „Draga je v Gospodovih očeh smert Njegovih svetnikov“.

In kedar premišljujemo ločitvo od tega sveta, se pravičnemu vseskoz lahko godi. Ne boli ga ločenje od posvetnega blaga, ker nikdar svojega serca mi obešal na taisto: modro je svojo zadnjo rajtingo poravnal, da ne bo po njegovi smerti tožbe, ne kletve; in ker ni krivičnega vinarja v njegovem premoženju, ga tudi lahko stane, odgovor dajati od svojega hiševanja. — Tudi ločitev od ljubih svojih, od žene, od otrok, od prijatlov ga prehudo ne zadene, ker on Boga bolj ljubi, kakor svoje ljudi, in ker mu veselo upanje svetí, jih v nebeškem kraljestvu zopet objeti; namesto da bi ga oni potolažili, le on jim na serce govori, jim zadnje nauke daje in jih božjemu varstvu zročuje. Ena sama reč bi ga še mogla strašiti, grehi namreč, s katerimi se še tudi naj pravičnejši dan na dan omažejuje. Toda on se je svojih grehov zgrevano spovedal in resnično spokoril, zatorej tudi grehi mu straha ne delajo: zdi se mu, kakor da bi slišal ljubega Jezusa s križa govoriti: „Zaupaj, moj sin, tvoji grehi so ti odpuščeni.“ „Še danes boš z menoj v sv. raj.“ Zdaj pride Jezus sam k njemu v presv. rešnjem Telesu, združi in sklene se ž njim in ga poterdi za popotovanje v dolgo večnost; oj kako ga ta nebeški kruh poživi in mu že kapljico veselja nebeškega okusiti da! Pa tudi s kako pobožnostjo on to angeljsko jed zavžije. Vidi se mu, da mu je Jezus naj ljubši gost in tovarš; kako bi se torej smerti bal, ker ravno tisti Jezus, ki ga je prec pred smertjo pobožno prejel, bo tudi njegov sodnik, ki gotovo svojega prijatla zavergel ne bo. S sv. Pavlom lahko reče: „Kristus je moje življenje in smert mi je dobiček.“ Kar je svoje žive dni terdno veroval, to bode zdaj odkrito gledal; kar je upal,

bo vžival, in kar je ljubil, bo tudi v nebesih ljubil na vse veke.

Poln nebeške tolažbe svoje oči zatisne in jih v nebeški svetlobi zopet odpre. — Glejte, taka je smert pravičnih; zatorej je sv. Alojzi na smertni postelji prosil hvalno pesem (Te Deum) zapeti in je svoji materi pisal, naj mu pomagajo Boga zahvaliti. Oj ljubi moji! kdo bi si take smerti ne poželet? Hočemo pa srečno umreti, moramo tudi pravično živeti; zakaj kakor življenje, taka smert: „Težko dobro umerje, kdor hudobno živi; pa tudi nesrečno ne umerje, kdor je pravično živel.“ (sv. Avg.)

S k l e p.

Na vsakem križevem potu najdemo pri 12. štacijonu tri križe, žive podobe trojne smerti. V sredi umerje Jezus, podoba nedolžnega; na desnici umerje Dizmas, podoba smerti spokornika; na levici pa terdovratni razbojnik, podoba strašne smerti nespokornega grešnika, ki še zadnjo uro Boga preklinja in s križa v pekel pade. V to šolo tudi mi hodimo, učimo se srečno umreti, če ne nedolžni, vsaj spokorjeni. — „Ti pa, o dobrotljivi Jezus! usliši me — v svoje svete rane zakri me — se od tebe ločiti ne pusti me — peklenškega sovražnika obvaruj me — ob uri moje smerti poklici me — in k tebi priti pusti me — da z vsemi svetniki bom hvalil te — zdaj in na vekomaj.“ Amen.

Osnovane homiletične pridige.

19. Pobinkoštna nedelja.

(Bog nas vabi.)

V v o d. Cele tri leta se je Jezus trudil, da bi jude poboljšal in pripravil v naročje svoje svete vere. Pa vse je bilo zastonj! Le malo — posebno farizeji in poglavarji so ostali terdovratni in niso . . . Torej jim v priliki pripoveduje, kako jih je Bog vabil in kako terdovratno se vstavljajo; — pa kaže jim tudi, kako strašna nesreča jih čaka. Tudi nas Bog vabi, tudi mi nočemo poslušati, tudi nas čaka . . . Zatorej danes: Bog nas vabi.

R a z l a g a. „Poslal je Bog svoje hlapce . . . to so bili najpoprej preroki. Judje jih niso hotli poslušati, preganjali, clo morili so jih . . . Bog jim pošlje Janeza Kerst. . . pa tudi tega ne . . . Zdaj pošlje svoje aposteljne, da gredó med vse narode in pokličejo tudi ajde . . . In nasledniki aposteljnov delajo še naše dni tako, potujejo po celem svetu in vabijo vse in veselo se razširja sv. vera Jezusova po Aziji . . .

1. Tudi nas vabi Bog po svojej sv. cerkvi. Duhovniki v šoli, spovednici, na leci kaj pravijo? Pridite, vse je . . . vse, kar potrebujete za časno in večno srečo.

Pa niso marali, so se jeli izgovarjati in šli po svojih opravilih, eden . . . drugi . . . nekteri so hlapce še clo zasramovali in pobili . . . Ravno taka je naše dni:

2. Veliko jih je, ki nočejo priti. Svatje smo vsi, kerščeni smo . . . pa vera sama brez dobrih del je mervta, — veliko jih le mara za posvetne reči: bogastvo in posestvo, — dobre volje in posvetno čast, — drugi še clo sovražijo tiste, ki jih opominjajo in vabijo. Ali ni taka ljubi starši, kako vam vračajo neporedni otroci vaše lepe besede . . . ljubi gospodarji in gospodinje, kaj marajo posli za vaše nauke . . . duhovniki, kaj ženete za vaše dobre in lepe opomine . . . — Pa huda se

je godila nehvaležnim, ki niso marali . . . gospod se je razserdil in jih zavergel. Zavergel je jude, razderl jim mesto, vzal jim domačo deželo . . . Cvetela je nekdanj sv. keršanska vera po afrikanskem bregovji, kjer zdaj tlači in mori grozovitni turk . . . Tako

3. Gorje nam, če ne maramo za božje vabljenje. Tudi v naših krajih vera že peša in umira, in nevarnost je velika, da božje kraljestvo ne zgine iz nekterih dežel. Koliko je že mest in krajev, po katerih od prave, žive vere skorej ni več duha ne sluha . . . oh molimo: „Pridi k nam tvoje . . . Slednjič je prišel kralj svoje svate gledat; pa našel je človeka brez . . . kako ojstro ga je prijel . . . Tudi

4. Nas pride gospod enkrat sodit. Že na tem svetu pravični Bog svoje nezveste svate hudo pretepa . . . dokončna sodba pa čaka jih na unem svetu! Tam ne bo nobenega izgovora, tam ne bo mogoče kaj vtajiti: Obmolknili bojo in verženi v . . .

S k l e p. Poklicani smo vsi v neb. kraljestvo. Vsi poznamo pot in duri . . . oske so duri in pot je sterm, ki derži v . . . Hodimo po stermem . . . poslušajmo vabljenje božje, da bodemo vsi tudi izvoljeni! Amen.

21. Pobinkoštna nedelja.

(Srečna družina.)

V v o d. Bil je Jezus pri prazniku v Jeruzalemu, učil in čudeže delal, pa vernil se v Galilejo. Po celi Galileji je slovelo, kar je J. čudežev storil v Judeji. Tudi v Kafarn. je priderl ta glas. Tu je bil nek kraljevič, kterega sin . . . Poda se k J. . . in zgodi se, kar nam pripoveduje današn. sv. evangelje. V tem sv. evang. vidimo podobe srečne družine in od srečne družine govorim denes.

R a z l a g a. Ni je hiše pod solncem, v katero bi križi pota ne znali: v kraljevičevo hišo pride bolezen in otroka . . . Pa vendar križi prave sreče ne poderó: kerš. družina ostane vselej srečna! Ktera pa je prava, kerš. družina. Ta je

1. kjer starši za svoje zvesto skerbijo. Vse je poskusil skerbni oče, pa ni nič . . . Zdaj sliši od J. čudežev . . .

na vso sapo leti in prosi... Oh srečna družina, ki ima očeta, ki tako lepo skerbi za svojega otroka. Otroci so vaše naj dražje blago — imajo neumerjoče duše — vse uno mine... za nje je tudi J. na križu in jih bo tirjal iz... Zatorej od-rejajte jih ne samo za ta svet, temveč za nebesa — že od mladih nog jih navajajte... nevarnost je tudi velika, varujte jih slabih tovaršij, glejte za njimi, molite za nje! Tako bodo rasli kakor na starosti, tudi na... in to bode vaša sreča, čast in veselje! Srečna družina je ta,

2. kjer živi sveta vera. Gotovo je J. dopadla očetova skerb; pa to mu ne dopade, ker premalo v njega veruje. Mislil je kraljevič, da J. ne more bolnika od daleč ozdraviti, in da mora k njemu: „Pojdi doli... Oče svojo prošnjo še enkrat ponovi in še bolj milo... J. vsevedoči vidi njegovo vero in mu stori po njegovi volji: „Pojdi, tvoj... Tako je sv. vera srečnega storila očeta in vso družino. Ja! kjer je vera, tam je tudi pri otrocih pokorščina: „Spoštuj svojega očeta... tam je tudi pri zakonskih prava ljubezen: „Nista več dva, temuč le eno telo... tam je tudi pridna delavnost in varčnost: „kdor skerb za svoje zanemarja, je hujsi od... tam je tudi poterpežljivost v težavah: „Oče tepe, kogar ljubi... tam je tudi molitev in ž njo blagor božji: „Prosrite in bote... Srečna družina je ta,

3. kjer je doma ljubezen in zastopnost. Ali ni lepo in veselo, kar pripoveduje sv. ev. od hlapcev? „Hlapci so mu naproti prišli... Žalovali so z žalostnim očetom, pa tudi se veselili, ko je sin... in leteli pravit... Pa takih je naše dni le malo; to nam pričajo tožbe zavoljo hudobnih poslov. Oh ljubi posli! ne zabite, kaj ste obljubili... da sam Bog vas je djal v ta stan... da bote na sodbi stali... morda je tukej res težavno, pa tam bode bolje. Pa tudi vi gospodarji in... bodite svojim poslom skerbni, ljubeznjivi starši! Dajajte, kar ste... imejte poterpljenje... glejte za njimi, da spoznajo vašo kerš. ljubezen in skerbljivost, tako bo srečna družina.

S k l e p. Mnoge družine so nesrečne; od kod pa? Zibnila je prava staršev skerb — prava vera in zastopnost... Bog nam daj skerbne starše — živo vero — lepo ljubezen in naše družine bojo zopet srečne! Amen.

20. Pobinkoštna nedelja.

(Naša rajtinga.)

Vvod. Bog je naš kralj, mi smo njegovi podložniki... Bog je naš gospodar, mi njegovi hlapci. Kjer pa je kralj in podložnik, gošpodar in hlapec, tam je tudi rajtinga: Bog tudi z nami rajta. Človek pa na to rajtingo le rad in po sili pozablja, vteči jej pa vendar le ne more; zatorej govorim od naše rajtinge pri Bogu.

R a z l a g a. „Hlapec je bil dolžen 10 tavžent t. to je po našem 15 milj. tolarjev! Strašen dolg! Hlapec ni mogel plačati, padel je na... ves dolg odpustil.“ Glejte!

1. Tako usmiljeno Bog z nami rajta na tem svetu. Koliko smo mi Bogu dolžni? Vse kar imamo na duši in na telesu (popisuj telesne in dušne dobrote, posebno večno veselje, ki nam ga je pripravil in neskončno ljubezen, ki nam je dala svojega sina v odrešenje). Kako pa mi vse to plačujemo? Grešimo in žalimo Boga, dobrotnika našega. Pa vendar nas ne zaverže. Če pademo na kolena, svojih grehov zgrevano se spovemo in se poboljšamo: Ves dolg nam odpušča. — „Hlapec pa je našel enega svojih sohlapcev... vergel ga je v ječo, dokler... plačal dolga.“ Glejte!

2. Tako terdo rajtamo mi z našimi dolžniki. Ta terdi hlapec je živa podoba marsikterega kristjana. Sosed je napravil dolg pri svojem sosеду, razžalil je svojega soseda in glejte ga hlapca, ki noče odpustiti. Kako majhen je ta dolg proti tistemu, ki je pri Bogu... kaka žalbesedica, kaka mala krivica, to je vse—in še to morebiti ne iz hude volje... in ni odpuščenja: jeza in sovražtvo dolge leta... huda volja, škodovati svojemu razžalivcu, clo po življenju mu morda streže... Tako rajtamo mi z... pa poslušajte,

3, kako ostro bo Bog z nami rajtal na unem svetu. „Gospod je hitro zvedel, kako gerdo se je hlapec... in njegov gospod se je razserdil... poplačal vsega dolga.“ Tako je delal tisti gospod, ki je ravno prej ves dolg odpustil; tako bo delal z nami Bog enkrat: „Tako bo tudi moj Oče

neb. . . . iz svojih src.“ Poslušajte te strašne besede vsi, ki nočete odpustiti: čaka vas sodba brez usmiljenja, večno pogubljenje.

S k l e p. Glejte tam le sv. martro, križani J. je govoril priliko današn. sv. ev. — V imenu tega križ. J. vas prosim in zarotim, da mislite večkrat na rajtingo pri Bogu: tu rajta usmiljeno, tam ostro; torej bodimo usmiljeni, da najdemo usmiljenja! Amen.

22. Pobinkoštna nedelja.

(Jezus nam v izgled.)

V v o d. Že večkrat so zviti farizeji J. zanjke nastavljali, pa vselej jim je spodletela; spet je J. v Jeruzalemu, in scer slednjikrat pred svojo smertjo; zatoorej se ga še enkrat lotijo. Pa zopet jih J. osramoti in spodbije. Pri tej priložnosti se J. tako obnaša, da nam je lep izgled. Zatoorej pravim: Jezus nam je v izgled, učimo se od njega!

R a z l a g a. Farizeji sami—se ve da težko — pravijo J.: „Učenik! vemo, da si resničen“.

1. J. je resničen in nikoli ne laže, je torej prvi nauk. Kristjani smo, ali se ravnamo po svojem učeniku? Kam je prišla sv. resnica! Kako se lažejo otroci svojim staršem — posli gospodarjem; — koliko goljufije in krivice pri kupčiji, pri pravadah, — clo kriva prisega ni več redka! Koliko laži zoper sv. cerkev, koliko lažnjivih besed krivih prerokov, zapeljivcev . . .

Farizeji pravijo dalje: „Učenik! vemo, da pot božjo po resnici učiš.“

2. J. je zvest in spolnuje svoje dolžnosti. V tmino nevere in pregrehe so ljudje zabredli; prišel je J., zažgal luč svoje svete vere in razgnal vso tmino. Zato je bil od Boga poslan in to svojo nalogo je zvesto spolnoval. Tu mi vsi imamo svojo nalogo in svoj poklic; ali spolnujemo tudi to nalogo svojo? Starsi vaša naloga je . . . otroci vaša naloga je . . . gospodarji in posli . . . bogatini in ubogi . . . vsi pa imamo nalogo skerbeti za zveličanje svoje duše... Kako spolnujemo . . . ali smo tudi zvesti?

Farizeji pravijo: „Učenik! vemo, da ti ni mar . . . ne bojiš.“

3. J. je serčen in se nikogar ne boji. Kolikokrat je serčno govoril farizejem in jih terdo prijel? Hinavci — kačji zarod — ravno je govoril pred Anom, Kajfom in Pilatom in to delati tudi nam zaukazal: „Kdor me spoznavlja pred . . . „Ne bojte se tistih, ki zamorejo samo truplo“ . . . Kam je prišla tista serčnost? Starši se ne upajo otrokom — predpostavljeni podložnikom kaj povedati, posvariti jih . . . kristjani se ne upajo svojo vero očitno na znanje dajati — navadne molitve opravljati, v cerkev, k sv. mizi hoditi, — hude jezike, ki zoper božjo čest ali čest bližnjega govoré, zaverniti . . . Bodimo serčni!

S k l e p. Sv. Peter pravi: „Kristus je . . . vam sled zapustil, da hodite po . . . V današnj. sv. evang. nam je dal tri . . . Bodimo resnični, zvesti in serčni kristjani! Amen.

23. Pobinkoštna nedelja.

(S m e r t.)

V v o d. Popotniki smo, peljemo so po morji zdajnega življenja v večnost, naša ladija teče naprej in naprej, dokler ne . . . Kam pa se vsede brodnik, če hoče svojo ladjo srečno voditi? Na zadnji konec svoje ladje in tako jo goni . . . Tudi za nas je dobro, da se vsedemo na zadnji konec našega brodarenja, ako hočemo srečno dospeti na . . . Dobro je torej, da se spominjamo na smert: „Spominjaj se, o človek . . . in nikoli ne boš . . . Ravno dan. sv. ev. nas opominja na našo smert, zatorej danes od smerti.

R a z l a g a. J. je učil; pride nek gospod in pravi: „Gospod . . . „umerla je torej hči . . .

1. Tudi nam je smert gotova. Smert je kratka besedica, pa kaj pomenja! Kaj se pravi umreti? Vse zapustiti in podati se v večnost . . . truplo se razpade in je červom . . . To nas vse čaka . . . odkar je Bog rekel: „Če bosta od tega drevesa jedla, bosta umerla . . . in odkar sta grešila, je vsem ljudem smert gotova.

„Ravno kar je umerla . . .“ še ni dolgo, kar je bila zdrava, mlada . . . in že je mrtva, kdo bi se bil tega v misel vzel?

2. Tudi nam je smertna ura neznana. Naj je človek mlad in močen, nič ne pomaga; poglej na pokopališče in vidiš tudi grobe mladih ljudi . . . naj bo človek še tako visok in bogat: hči je bila enega viših gospodov, tudi pri nas je taka . . . naj bo človek drugim še tako ljub in drag: tudi gospod v ev. je svojo hčer rad imel, pa vendar le . . . tudi med nami taka: ljube otroke, prijatelje, jemlje smert in loči zakonske . . . Ne zanašaj se torej na . . . ne veš, kje, kdaj, kako: „Bodite pripravljeni, saj ne veste ne . . .“

J. pravi: „Deklica ni mrtva, ampak spi.“ Mrtva je bila dekllica, saj so jo že hotli pokopati, in vendar J. pravi, da le spi; tako J. smert imenuje spanje . . . ja

3. smert je res spanje. Kakor si človek postelje, tako spi — kakor živi, tako umerje in ima po smerti. Kdor se je trudil celi den, opravljal svoje dolžnosti in ni dražil svoje vesti, — lahko in mirno se vleže in sladko spi in sladko se mu sanja . . . kdor pa ni delal, ali grešil . . . temu ne diši . . . Tako, kakor smo den našega življenja preživeli, bode tudi naše spanje . . . Zatorej delajte, ne grešite . . . Kdor pa spi, se zopet zbudi . . . J. je tudi dekllico zbudil, vstala je in živela . . .

4. Tudi naša smert ne bo večna — vstali bomo vsi. Tudi nas bo J. obudil . . . (kratko dokaži). Naj torej naše truplo razpade, spet bo . . . naj loči nas smert od naših ljubih, spet bomo se vidili . . . naj je naše truplo zdaj slabo, bolešno, sključeno, dobili bomo vse novo . . . le to glejmo, da vstanemo poveličani; živimo pobožno . . .

S k l e p. Smert je strašna; ali kaj bi še le počeli, ko bi J. Kr. ne imeli. On nas je učil, da je smert le spanje, on nam je zaslužil, da bomo vstali. Hvalimo in ljubimo J., bodimo mu pokorni, in ž njim bomo živeli vekomej. Amen.

Novičar.

* Iz Celovca. Čitavnica naša je tudi v poletnej tihoti imela precej veselih večerov. Veseli smo bili, ko nas je obiskala slavna, z mnogimi sposobnostmi obdarjena pesnica č. gospa Luiza Pesjakova iz Ljubljane; veseli smo bili, ko nas je obiskal slavn naš junak Dr. Lovro Toman s svojo premilo gospo; radovali smo se, ko nas je počestil rodoljubni novi župan bele Ljubljane č. g. Dr. E. H. Costa; — veselili smo se, ko smo v čitavnici imeli še druge domoljubne goste iz raznih krajev obširnega sveta slavjanskega. Živ nam je to dokaz, da sveta iskrica bratovske složnosti in vzajemnosti veselo klije v srcih hrabrih sinov in hčer velike matere Slave.

Vse živo je bilo v naši čitavnici tudi poslednjo nedeljo to je 11. septembra. Zbralo se je bilo lepo število gospodov in gosp, pa tudi verlih mladenčev in zalih gospodičin.

Veljala je ta slovesnost čast. gospodu tajniku čitavnice naše. Čast. gosp. Emanuel Chocholovšek pridobil si je mnogo zaslug zastran čitavnice v Celovcu. On se ni zbal ne trudov, ne potov, ne dela, da se le čitavnica ustanovi. Zatorej je bil pa tudi enoglasno za društvenega tajnika izvoljen. Celi čas je mnoge opravila tajništva opravljal tako urno in tenjko, da smo ga vsi iskreno ljubili in častili visoko. Njemu je veljala naša slovesnost. Nemila osoda ga kliče daleč od nas, ga pelje v daljne kraje. Zatorej so se čudne čuti — vesele in žalostne — izbujale v naših srcih. Najpred je bila tombola, potem se je zapel „Naprej“, in za njim se je podaril našemu ljubemu tajniku srebern kozarec, na katerem so bile vrezane besede: „Celovška čitavnica v spomin svojemu ustanovitelju“.

Preden se je kozarc izročil, govoril je iskreni domorodec č. g. Jože Zupan Bevčev v Kropi kratek pa jedern govor, in se gospodu tajniku zahvalil v imenu cele čitavnice, ja v imenu vseh Slovincov na Koroškem. Ves ginjen se je zahvalil in poslovil g. Chocholovšek. Po tem se je pevalo in napivljalo v pozno noč, mladi svet se je pa sukal skorej do jutra. — Ločenje in poslovljenje je bilo serčno — pa težko; — v pondeljek popoldne ga je urni „Černuhelj“ odpeljal proti Mariboru in odtod je pot v Galicijo. Bog ga spremi in njegovo milo gospo — gorečo in serčno domorodkinjo — na vseh njenih potih. Dokler bode Celovške čitavnice, spominjalo se tudi bode ime „Chocholovšek“!

* Iz Celovca. Visoko čestiti gospod Jožef Vuk, duhoven v Gorici, izdaja pod naslovom: „Technisches Polyglott-Onomasticum“, slovar v sedmih jezikih, to je v nemškem, talijanskem, francoskem, angleškem, slovenskem, latinskem in gerškem in zraven še v friulskem narečju. Veliko truda in obširne učenosti je treba, da človek napravi kaj takega. Zatorej je to delo na vse strani vredno, da se podpira. Dozdaj so na svetlo prišli 4 zvezki: — en zvezek obsega 3 pole in velja 50 kr. Celo delo bo stalo 4—5 fl.

* Iz Celovca. Kje je rodoljub, kteremu se serce veselja ne smeji, ko sliši in vidi, kako se število čitavnic naših vedno narašča. Čitavnice so tisti rajski vertci, v kterih se cvetica pravega rodoljubja in zveste vzajemnosti krasno razcveta. 5. septembra odperla se je čitavnica v Ptuj in vsi že težko pričakujemo popisov te narodne slovesnosti. Vemo, da bomo hrali tako lepih in slavnih reči, kakor smo jih vsi ginjeni prebirali od čitavnice v Ipavi. Govor, kterega je govoril že davno znani rodoljub in čitavnični predsednik, preč. gosp. dekan in korar Grabrijan, ta govor je tako serčen in jadern, da iz njega ponatisnemo vsaj nekaj, ker nam za celega žalibog prostora manjkuje. Naj iz njega spozna vsak pravični, kaka se je Slovencem nekđaj godila; — naj pa se iz njega tudi naši prijatelji prepričajo, da se pravična reč ne da vekomej zatirati in da iz malega raste veliko — vsem overam vkljub.

Gospod predsednik so djali med drugim: „Dovolite mi, slavni gostje! da Vas za malo časa za 40 let nazaj premaknem. O kako revno, kako prazno in pusto bilo je tačas še na slovenskem polji! Vse zaraščeno in s tujino prevlečeno je bilo; temna noč je narodno zavednost pokrivala, slovensko občutje je bilo celó neznana reč. Komaj tukaj in tam je kak blag mož pustoto spoznaval, narod plašno budil, in v tihi noči slovensko blago iz silnega plevéla trebil. In to rečem plašno, zakaj s čem, kaj menite gospoda moja! so se zasluge teh verlih mož spoznavale? Omikani so jih zaničljivo pogledovali, kakor ljudi, ki se z nepotrebno in neumno rečjo pečajo, bolj priprosti so jim očitali, da jim hervažčino vrivajo! — V mojih mladih letih je bila politika — saj nam — neznana reč, in še manj sem vedil, kaj je politika o narodnih pravicah; pa zamolčati vendar ne morem, kako me je serce bolelo, kedar sem se bil zavedel, da naš narodni jezik nobene veljave ni imel; da so nas že otroke najpred z nemščino — rade in nerade — pitali, po tem nam latinščino in gerščino silili, da pa po vseh šolah od našega milega domačega jezika ni bilo ne duha ne sluha. Še le v drugem letu bogoslovja zapazim, da se je bil vendar tudi njemu nekak kotič pozornosti dodelil, pa žalibog! kak tužen in reven mu je bil tudi tam pospeh! Ne zato, kakor da ga ni znal kdo učiti, zakaj učil ga je mož, čegar imé bo tako dolgo slovelo, dokler se bo o slovenskem slovstvu govorilo, ampak zato, ker tudi mojim verstnjakom ni hotlo v glavo, da jim je kakor

prihodnjim pastirjem slovenskega naroda tudi znanja narodnega jezika bilo treba. Majhina peščica nas je bila, ki nas je ljubav do našega narodnega jezika pregrela, in z vso gorečnostjo mladega serca smo se bili zavezali za njegovo povzdigo skerbeti in ga berž v občno korist obračati. Vse je bilo že domenjeno, da se bo majhen časnik izdajal za vsakojake spise, ki bi mogel narod k ljubezni do branja in podučevanja v svojem jeziku obudovati. Prošnja za dovoljenje je bila že šla na Dunaj in Dunaj je nazaj vprašal, ako je tega treba, in Ljubljana je odgovorila, da treba ni! — Lahko si mislite, slavna gospôda! s kakim občutkom smo ta odgovor prejeli, in kaj se je tačas še o slovenščini mislilo. Mi, nemilo, terdo osodo našega jezika obžalovaje, smo šli po svojem poklicu saksebi mislé, da spi naj, kar se buditi ne smé.“ Taka se je godila — žalstno! Pa danes je vse druga, kar č. g. predsednik dalje dokazujejo in vsi nadušeni na svoje stare dni Slovincem zapojó pomenljivo pesem :

Po koncu Slovenec veselo!
Napočil tud' tebi je dan;
Le hitro se spravljaljaj na delo,
Po koncu! ne bodi zaspan.

Glej narodna reč se razcveta,
Zastava ti slave vihrá!
Le skerbi, da krasno raspeta
Vihrati nikdar ne neha!

* Maribor 5. septembra. Že več let so se za duhovstvo Lavantínske škofije duhovske vaje obhajale zlasti na Slatini poleg Rogatca. Za to leto pa so milostljivi knez in škof odločili, naj bi se za poskušnjo te vaje opravile v mariborskem semenišču. Po tem povelji so se duhovske vaje v semenišni cerkvi obhajale od 29. avgusta do 2. septembra, in vseh pričujočih ena in edina misel je bila, da tihota in samota semenišča in lepota semeniške cerkve sv. Alojzija mnogo bolj pristuje k resnobi duhovnih vaj, kakor dragoceni lišp na Slatini, ki človeka le bolj mika k posvetni raztresenosti.

Pričujočih duhovnov je bilo z mil. knezom vred 42, vaje pa je vodil č. g. Adalbert Šmid, špiritual v Graškem semenišču, našemu duhovstvu zavolj svoje ljubeznjivosti in vterjene učenosti dobro znan, ker je že dvakrat poprej te vaje v občno zadovoljnost vodil, enkrat v št. Andreji na Koroškem, enkrat pa na Slatini.

Reči se môra, da je blagi gospod svojo nalogo izverstno doveršil, in poslušavcem v serce segel globoko. Naslonil je svoje premišljevanja na trpljenje Kristusovo in kaj umno iz njega posnel vse resnice, ki se po navodu sv. Ignacija v duh. vajah premišljevatí imajo. Bistroumnost v razdelenji, temeljitost v dokazih, globoko poznanje človeškega serca in vseh raznoverstnih zadev in dolžnost duhovnega

stana so se lepo odlikovale v njegovih govorih in poslušavce vabile, ali da bolje rečem, s sladko silo silile k resnemu premišljevanju pretečenega življenja.

Konzideracije so imeli sami milostljivi knez in škof, v katerih so nam svetnega mešnika zlasti v njegovi razmeri do sedajnega nevernega in sladoželjnega sveta pred oči stavili in nas vabili, skerbno prelehtovati, kaj bi nam bilo storiti, da ta dva ljuta sovražnika cerkve Kristusove: nevero in sladoželjnost srečno zmagamo.

Nekteri v cerkvenem petji dobro izurjeni gospodje so vsak večer po večernem opravilu kaj lepo peli četeroglasno stavljene pesmi v čast Matere božje, kakor tudi poslednji den pri sv. maši, med katero so vsi pričujoči iz rok mil. škofa sv. obhajilo prejeli.

Veseli in hvaležni in v duhu okrepečani so se razšli po končanih vajah deležniki. Red je bil tako lep, postrežba tako dobra, duhovska hrana pa tako tečna in izverstna; gotovo se bode prihodnje leto veliko več duhovnov še udeležilo, zlasti ako se še odloči primerniši čas, ker ravno te dni so mnoge duhovne šolske skušnje in tudi žitna bernja zaderževale, lepe pobožnosti se vdeležiti. Pomagaj nam Bog, da bi bil zdaj tudi sad teh vaj obilen in stanovit.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Čč. gg. so dobili fare: Karl Poldeneg faro Šent-Stefan na Krapffeldu, Alojzi Huber faro Šent Paternion, Jožef grof Groteneg faro Šent-Jakop v Lesji dolini in Franc Wošner kuracijo Opače. — Č. g. Tom. Mraz se je svojevolsko odpovedal kuraciji pri sv. Lenartu na Ljubelju in gre za kaplana v mesto Pliberk. Za provizorje pridejo čč. gg.: Leopold Katz v Ravno, Avgust Bulacher v Knezovo, Jož. Hrovatin v Breitenegg, in Jož. Gally iz Pražke nadškofije za zač. beneficiata v Šent-Paternion. Kuracijo na Kremški planini oskerbljuje č. g. Jož. Söllner provizor pri Kremškem mostu, — kuracijo Waidegg č. g. Ignac Grebetschitscher, fajm. v Cirknem, in kuracijo na Ljubelju č. g. Sim. Muden, fajm. v Plajberze. — Za kaplane grejo čč. gg.: Jož. Volkert v Terg, Janez Hönigschmid v Šent-Vid in Janez Globočnik na Rudo. — Č. g. fajm. Jožet Magedin je penzioniran. — Umerli so čč. gg.: Mich. Fischer, fajm. v Breiteneggu, — Blaž Brandner, fajm. v Knezovem, — Anton Kovačič, duhovnik v pokoji. R. I. P.!

Goriška nadškofija.

V. č. g. Domenik Castellani, dr. bogoslovja, bivši sem. špiritual je postal kanonik; č. g. Jakop Visintin, dozdajni nadšk. tajnik in dvorni kaplan

pa korvikar in kurat v veliki cerkvi. Č. g. Jernej Štrekelj je poterjen kot kurat v Šent-Roku; v. č. g. Franc Podreka, prestavljen iz Šenpasa kot fajmošter v Solkan; v. č. g. Štefan Prinčič pa iz Bukovega kot fajmošter v Št. Martin v Berdih; č. g. Jožef Kumar iz Šent-Lorenca v Berdih kot vikar v Brestovico; odtod č. g. Jožef Pelizon kot vikar v Kostanjevico. Č. g. Peter Grioni je šel za administratorja v Perteole k ondotnemu bolehnjevaru g. fajmoštru. Č. g. And. Brezovščik, mlajši, je provizor v Bukovem. Č. g. Pavel Vončina je penzioniran. Č. gg. Franc Koron in Anton Kragelj sta začasno zavolj bolehnosti v pokoji. — Umerl je č. g. Jernej Fakin, vikar v Kostanjevici na Krasu. R. I. P.!

Teržaška škofija.

Preč. gosp. šolski nadzornik Jož. Schneider je izvoljen stoljni prošt. Č. g. Franc Orlič pride za fajmoštra v Giminu. Č. g. Martin Prene, kooperator in šolski učenik v Kringi (Corridico), je prestavljen za koop. in šolskega učenika v Bersec.

Lavantinska škofija.

Čast. gosp. Martin Zevnik je izvoljen duhovski svetovavec. Č. g. Jak. Meško je progl. dekan. faro Marenberg. — Prestavljeni so gg. kaplani: Mihael Rakoše v Fram, — Karol Šavperl na Laško, — Francišek Pirkovič v Šmartin v rožni dolini, — Gašpar Kamnatnik v Črešnico, — Mihael Baumkircher k sv. Francišku v Stražah, — Jožef Lah v Artiči, — Janez Stiper v št. Rupert v slov. goricah, — Matija Rola v št. Juri na Šavnici, — Jan. Modic k št. Jungerti pri Konjicah, — Anton Breznik v Muto, — Jož. Sorglehner v Trebovlje, — Anton Žičker na Vranksko, — Jožef Šuc v Vuzenico, — Matija Košar v Mansberg, — Jožef Kelarič v Kostrivnico, — Juri Čurin v št. Janž na drav. polji. — Gg. novoposvečenci so umestjeni: Jan. Košir v Svičino, — Andrej Kraner v Jarenino, — Jan. Žuža v št. Jakop v Dolu, — Jožef Drobnič v Galicijo, — Vincenci Geršak na spodnjo Poljskavo, — Leopold Gregorec v Reče, — Francišek Ozmek v št. Peter pri Mariboru, — Francišek Zabukovšek k sv. Emi, — Martin Sket k sv. Štefanu, — Anton Slatenšek v Ročico, — Val. Stiplovšek v Sevnico pri Mariboru, — Juri Vezensšek v Sulcbah.

Ljubljanska škofija.

Č. g. Ferjančiču, ekspozitu v Ustii, je privoljeno v stanovitni pokoj se podati. Č. g. Janez Globočnik, duh. pom. na Berdu, gre za v. škof. tajnika in domačega kaplana v goriško v. škofijo. Gospod Štefan Gnezda, semeniški duh., pride za duh. pom. na Berdo; č. g. Ant. Košmerl, duh. pom. v Vodica, v Cirklje; č. g. Janez Teran iz Višnjegore v Vodice. Č. g. Mih. Gogala gre za duh. pom. v Šmarijo, — Lorenc Mencinger v Presar, — Janez Parspat, novoposv., v staro Cerkev na Koč. — Alojzi Rožič, novoposv., v Poljane nad škofjo Loko, — Fr. Kumer, novoposv., v Višnjo goro, — Andr. Sarec v Sórico, — Jan. Bile, novoposv., za zgodnjika v Ternovo, — Jan. Juvanec v Čemšenik, — Janez Projič v kočevsko Reko, — Gust. Mol v Hrenovico, — Vil. Gasparin, novoposv., v mesto Kočevje, — Jožef Belar v Postojno, — Bl. Justin, novoposv., k Fari pri Kostelu, — Jak. Tomelj, sem. duhoven, na Dovje. — Umerla sta č. gg. Janez Čebašek, fajmošter in Janez Puhar, duhovni pomočnik v pokoji. R. I. P.!